

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOY, NIEVES F.

Suflet dezrobăt / Nieves F. Joy - București: Librex Publishing, 2017
ISBN 978-606-8894-14-0

821.135.1

Editor: Monica Ramirez

DTP: Aimee Consulting&Advertising

www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

Email: office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2017

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor

NIEVES F. JOY

Suflet dezrobăt

 LIBREX

București, 2017

Capitolul I

Raisa

Uneori ești atât de naivă încât deschizi ochii și vrei să crezi cu tărie că secunda trecută e cea mai rea posibilă și că următoarea trebuie să fie mai bună. Că cea de care ai trecut a fost doar o plăsmuire a minții și că ai visat doar c-ai trăit-o, dar făcând acel gest, de a-ți lăsa pleoapele să se ridice, realizezi că e mult mai rău, căci odată cu asta, vine și acea senzație că ești un fir de praf măturat de pe asfalt de un vânt năpraznic. Un vifor căruia nu i te poți împotrivi și știi că soarta îți joacă o festă și nu ai nicio putere să te opui, deoarece altcineva a preluat puterea asupra fiecărei acțiuni de a ta. Așa simt și eu. Sau poate nu mai simt nimic. Sunt golită de orice emoție, de orice impuls de a acționa și sunt doar conștientă că până acum fiecare zbatere de-a mea, fiecare răzvrătire, fiecare zi pe care am trăit-o, rea sau bună, a fost în zadar dacă am ajuns chiar să simt jugul captivității fizice nu numai al celui psihic.

Nu mai știu dacă e zi sau noapte în camera unde sunt ținută prizonieră. Am renunțat să mai măsoz timpul sau să întreb în ce zi suntem și nici nu m-am întrebat dacă cei de afară își mai amintesc de mine. Până și eu am uitat de când am fost răpită dintre ei, captivitatea măcinându-mă cu totul, ca un cancer care îți oprește rând pe rând fiecare celulă din corp, te predă deznădejzii că se apropie finalul, îți încetinește fiecare organ vital chiar dacă răsuflă și aș vrea să am curajul să-mi opresc respirația, să termin cu tot. Am obosit pur și simplu. Am inima grea și mintea plină de gânduri negre și în iureșul tuturor evenimentelor, e posibil să-mi fi pierdut rațiunea și mințile.

Nu știu de cât timp zac încovrigată de la durerea ascuțită din șold, pe podeaua rece și nu în pat. Pot fi săptămâni, zile sau simple ore. Le-am pierdut șirul și lor de când am mers la baie și pe hârtia albă am văzut primele picături de sânge. Din clipa aceea am început să refuz mâncarea pe care temnicerul meu mi-o trimite, știind că toată hrana și băutura e drogată, deși uneori mai iau câte o gură, doar cât

să supraviețuiesc. Măncarea pe care o găsesc mereu dulceagă ar fi mai bine să fie arsenic, să mă ucidă fără avertizare și doar să închid ochii, să plec spre o altă viață dacă nu mă eliberează și în întunericul care mă cuprinde, totuși ceva mă reține să pierd contactul cu realitatea de tot și acel ceva este Race. Poate nu mai sunt coerentă și nici nu mai dețin controlul la nimic, dar figura sa mă ține ancorată cât să nu mă las pradă golului ce se adâncește cu fiecare respirație, rugându-mă să mă pot reîntoarce la el, dar și asta e doar o altă stare trecătoare, căci nu mai am speranță.

Primele secunde când m-am trezit aici nu au fost așa de rele, am crezut că are de gând să-mi dea drumul după ce i-am spus de mii de ori că ultima oară pe Steven îl văzusem înainte să se ducă la culcare și nici atunci clar. Am sperat când m-am dezmeticit și l-am găsit lângă pat privindu-mă straniu să ajungem la o înțelegere, însă doar mi-a aruncat un cuvânt în limba lui și a ieșit tăcut din cameră, lăsându-mă urlând la o ușa ferecată și râcâind cu unghiile lemnul până mi-au intrat așchii în carne. Zbucium care a încetat când mi-am dat seama că nu pot să-l înduplec să se întoarcă și că nimeni n-o să-i treacă peste ordinele date de a fi surzi la țipetele mele, că n-o să scap dacă printr-o minune el nu ar hotărî astfel. Știu că revine de câte ori mă las să ațipesc, toropită de oboseală. Își plimbă mâna pe deasupra corpului meu și pleacă, crezând că nu l-am simțit. Stiu că la ușă sunt păzită non stop și doar camerista, căreia nu i-am dat și nu-i voi da importanță, deschide ușa, face curat sau lasă mâncarea, are dreptul să intre aici, dar nu și să vorbească cu mine. Știu toate astea și ar trebui să fiu terifiată, dar sunt doar apatică, alternând momentele de panică cu cele de nepăsare, așa cum sunt acum, deoarece aici timpul pentru mine e aproape scurs și nici energie nu mai am ca să mă lupt cu epuizarea.

Ridic capul și simțind un alt val de panică care-l risipește pe cel de nepăsare, îmi fixează ochii pe un perete care-și schimbă culoarea de parcă cineva apasă pe un buton de la alb, gri, la negru și apoi de la capăt și panica mă cuprinde iar. Spaima pe care n-o mai pot înlătura și care mă răvășește mai rău, știind că niciodată nu voi mai vedea stelele, că nimeni nu are cum să știe unde sunt, că am fost o nesăbuită să nu o sun pe Jessica și să aflu mai multe despre arestarea lui Steven. Iar el, torționarul meu, apare în fața ochilor mei și doar mă avânt spre el și lovesc și lovesc cu toată furia regăsită și mă lasă, doar încordând pieptul, de parcă ar avea tot timpul din lume și... e doar o închipuire

căci bat aerul și mă prăbușesc iar, lovindu-mă cu capul de ușa care nu vrea să se deschidă oricât țin.

— Dă-mi drumul! Lasă-mă să plec! Te rog, lasă-mă!

Vocea mi-e din ce în ce mai răgușită, trupul mai scuturat de frisoane și brusc îmi pierd suflul de tot și mă trec transpirații reci. Mă țin cu palmele de perete, încep să bat tot mai tare în ușă cu mâinile tremurându-mi incontrollabil și izbucnesc într-un plâns cu hohote cerând îndurare, fără cuvinte, dar nu vine nimeni și broboanele de sudoare sunt tot mai mari curgând șiroaie. Sau poate sunt lacrimi. Ori poate cioburile inimii mele sfărmate.

Ușa se deschide când nu mă aștept și mă las moale în brațele celui care a binevoit să ajungă la mine înainte să mă înhațe nebunia, căci orice prezență umană în liniștea mormântală e bună.

— Ce e cu tine?

— Mor! e unicul cuvânt pe care pot să-l articulez simțind cum sunt așezată din nou pe pat.

— Raisa... N-ai să mori. Doar...

— Lasă-mă să plec, mă întorc într-o parte nedeschizând ochii auzind tonul lui neașteptat de blând. Te implor, lasă-mă să mă întorc la ai mei.

— Ce te așteaptă afară, frumoaso?

— Orice, Rashid. Și când spun orice, nu mă aștept decât la libertate. Pierd copilul, spun încet și deschizând ochii îl văd stând pe același scaun unde l-am găsit și prima oară.

— Mîntî! rămâne de necitit. E o altă minciună să mă faci să-ți dau drumul.

— De ce aș face-o? întreb răsufilând printre contracțiile care se îndesesc. Nu ți-am ascuns nimic. Uită-te la mine și-o să vezi că chiar nu te mint.

— O să chem un medic să te vadă...

— O să fie prea târziu! îl opresc scoțând un suspin care-mi sfășie pielea. E deja prea târziu!

Și spunând asta simt cum ceva se scurge cleios și cald pe picioarele mele, ca și cum aș fi spus o profeție și-apoi, de parcă am făcut pe mine mă ud dintr-o dată, un șuvoi cald curgând din mine. Pierd contactul vizual cu ochii negrii care dintr-o dată devin opaci, pipăi cearceaful,

ridic mâna la ochi și văd doar sângele care-mi picură printre degete, știind că acum timpul pentru mine nu mai există și că ce mi-am dorit s-a îndeplinit. Inima mea a încetat să mai bată.

— Cheamă un doctor!!!

— Nu-l mai chema...

Unghiile îmi sapă adânc căușul palmelor, dorindu-mi să mă fac una cu salteaua patului și oricât încerc să-mi impun să mă opresc din tremurat, nu pot, simțind încă în nări mirosul sângelui care n-a dispărut odată cu schimbarea lenjeriei, iar neputința de a da timpul înapoi mă roade ca un vierme și mi-aș dori să urlu, să plâng, dar nu pot nici asta, deoarece și lacrimile au secat și știu fără să încerc că sângele n-ar mai curge chiar și de m-aș înțepa cu un ac. Sunt o altă femeie de acum și chiar nu mai am nimic de pierdut. Și sunt ore de când nu mai simt nimic, nu mai vreau nimic, sunt amorțită, adormită, dar nu pot să dorm după ce am pierdut totul, suportând un avort. Nu după ce medicul chemat de gardianul meu a făcut o intervenție ușoară pentru el, sarcina nefiind foarte dezvoltată și mi-a scos din mine acel embrion care n-a vrut să mă însoțească în prizonieratul meu și dacă nici asta nu l-a înduplecat pe răpitorul meu să mă lase liberă, atunci acum nu mai am nicio șansă. A preferat să mute spitalul aici decât să mă vadă scăpată.

Razele soarelui străpung draperiile și realizez într-un final că nu m-am mișcat de când arabul a ieșit din dormitor, însoțindu-l pe medicul care m-a salvat de la moarte doar ca să mă condamne la sclavie și abia când ușa se deschide încet îmi ridic privirea și clipeșc, iar el, cel asupra căruia mi se îndreaptă cele mai otrăvitoare sentimente, rămâne în prag, întunecat la față și cu o gamă de emoții trecându-i peste chipul însemnat de cicatrice. Ochii lui negri doar mă fac să vreau să îi scot cu unghiile acele globuri care se bucură de vedere, privilegiu de care copilașul meu n-o să mai aibă parte și ciudat, dar acum nu mai mi-e teamă de el și tot ce vreau e răzbunare. Viață pentru viață!

— Crezi că schimbă ceva dacă îți spun că nu știam că ești însărcinată? rupe tăcerea apăsătoare.

— Crezi că schimbă cu ceva că te vreau mort, așa cum îl vreau și pe Callahan și de data asta sunt cât se poate de serioasă? întreb și mă înfior și eu de cât de rece mi-e vocea.

— Poate că nu! clatină abătut din cap. De ce-ți faci singură rău? De ce nu te-ai hrănit, deși ți-am pus totul la dispoziție?

— De ce mă ții aici? reușesc să rostesc cu voce tare întrebarea care mă roade, evitând pe cât pot să nu-i răspund la întrebări și să nu descopere ce simt. De ce mi-ai drogat mâncarea? De ce insiști că știu ceva și nu vreau să-ți spun? De ce nici acum nu-ți ajunge cât rău mi-ai făcut? Ce suflet ai în tine?

— Pentru că pot și pentru că asta îmi doresc, răspunde sec și mă cutremur de scârbă. Pentru că dacă nu te sedam erai plecată de mult. Și pentru că să am eu o justificare pentru conștiința mea, îmi răspunde și știu că-s toate răspunsurile pe care o să le primesc.

Dar tot nu înțeleg...

— De ce? îmi mângâi abdomenul care îl simt atât de gol că-mi vine să bag mâna în el să văd dacă mai am vreun organ. N-am nicio valoare și Steven n-o să vină niciodată după mine...

Se dezlipește de lângă perete, se așază pe marginea patului și-mi prinde bărbia zdrobindu-mi-o. Ochii lui se încălzesc când îmi susține privirea, în contradicție cu gestul lui brutal și nu sunt în stare nici să-mi mut un milimetru capul, invadată de mirosul lui puternic.

— Ai iubit vreodată? îmi mângâie buzele cu degetul mare. Ai simțit că ceea ce-ți este interzis îți e vital? Că devii dependent de acel lucru și că orice faci, o faci doar ca să-l posezi, să-l păstrezi și asta te sfârșim în bucăți?

— Despre ce vorbești tu? fac ochii mari. Sunt o prizonieră și...

— Te iubesc! își umflă obrazii și lasă aerul să-mi iasă direct în față călduț, parcă smulgându-și vorbele din el. Îmi ești ca o obsesie de când te-am văzut prima oară. Mi-ai întunecat judecata cu adâncimea ochilor tăi limpezi și clari. M-ai provocat să fac totul să te țin pentru mine și am gândit că doar îți dau timp să te acomodezi... Și nu doar te iubesc, ci îți venerez fiecare centimetru din ce ești. Acum știi, își coboară o clipă capul pe umărul meu. Știi ce mă bântuie pe mine.

— Bănuiam ceva de genul și ești nebun dacă crezi că după toate astea noi doi vom avea altceva de împărțit decât iadul, îi spun cu un nod în gât și cu stomacul întors pe dos, împingându-l în sus. Iar eu iubesc, știu ce înseamnă acest sentiment măreț, dar niciodată n-aș fi de acord

să primesc în viața mea pe cineva care se joacă cu viețile oamenilor.

— Te-am întrebat și o mai fac odată, mă silește să-i accept îmbrățișarea și creierul meu îl lasă căutând o scăpare. Ce crezi că te așteaptă afară?

— Totul! mă cutremur când palma lui îmi coboară pe șira spinării. Cerul, stelele, soarele, ploaia...

— Eu zic că totuși minți și că nu știi ce vrei. Lasă-mă să ți-o dovedesc. Încerc să-mi innăbuș scârba și să-l las să-și facă jocul, să-l las să mă atingă, să-mi sărute gâtul, părul, obrazul, să capete încredere că nu voi protesta cât timp mâna mea pipăie sigură până ajunge la talia lui, unde-i simt proeminența pistolului și, fără să mai stau pe gânduri, îl scot și îl pun între trupurile noastre, luându-l prin surprindere ca apoi să pună o distanță mulțumitoare între noi.

— Ai să tragi? Își îngustează ochii și vocea lui are o modulație răutăcioasă. Eu nu cred!

— De ce nu? strâng cu putere arma care pare atât de grea în mâna mea slăbită. Tu ai înfăptuit o crimă, eu doar am o justificare, parcă așa spuneai. Tu mă iubești, eu te omor ca să scap de iubirea asta murdară. Echitabil, nu?

— Atunci fă-o! îmi apasă fulgerător mâna cu ambele lui palme. Fă-o acum, căci de aici nu ieși decât dacă eu nu mai sunt, rânjește știind parcă că n-o s-o fac. Amândoi suntem conștienți că ești prea slabă s-o faci și te sfătuiesc să nu începi ceva dacă nu știi ce sau cum să termini.

— Ești...

— Sunt un om atotputernic, Raisa Callahan, îmi clatină el siguranța rămânând impasibil. Sunt omul care îți poate oferi ce vrei. Orice! Numește și o să ai la picioarele tale lumea întreagă cu toate bogățiile ei în nicio oră.

— Vreau să fiu stăpână pe mine, pe viața mea și atât. Știu cum e să-ți vinzi sufletul și să nu ți-l regăsești niciodată, șoptesc clipind să-mi limpezesc privirea. Și nu-mi doresc nimic mai mult decât să uit ce am trăit aici când tu mi-ai luat toată viața din mine, lucru pe care Steven Callahan n-a reușit.

— Nu ești stăpână pe tine, Raisa și știu că ai trecut printr-o traumă, dar timpul le rezolvă pe toate, iar eu nu-s așa de slab ca soțul tău! îmi ia pistolul punându-l lângă noi fără să-și clintească vreun mușchi facial. Când te-am răpit, contrar a ceea ce crezi, am făcut cercetări. Soțul tău a fost arestat doar câteva ore și a ieșit pe cauțiune, ca apoi să părăsească țara cu un avion privat. Tatăl tău l-a însoțit, amândoi

lăsându-te la mila mea, deoarece știau că o să vin după ei, așa că, ridică mâinile în aer, ești a mea și eu îmi apăr proprietățile ca nimeni altul.

— Nu sunt! mă sustrag căldurii trupului său, complet debusolată de înflăcărarea lui. Eu trebuie să mă întorc la ai mei. Am prieteni care sigur mă caută, am o viață în care cineva trebuie să-mi simtă lipsa și...

— Îți ofer protecția numelui meu, continuă nedisturbat de parcă nu mă aude. Îți ofer posibilitatea unui divorț fără nici măcar să ridici un deget. Îți ofer libertatea să vii și să pleci când vrei și unde vrei, să faci absolut orice îți trece prin cap, toate dacă rămâi aici și nu mă mai forțezi să te țin încuiată. E doar o mică parte din ce pot să-ți dăruiesc.

— Dacă mă vând ție! găsesc tupeul să pufnesc căutând să-mi potolesc vocea interioară care strigă să accept măcar până găsesc altă soluție.

— Dacă încerci să mă cunoști și asta e o diferență. E o ofertă mai mult decât acceptabilă. Un milion de euro sunt totuși bani, chiar și pentru unul ca mine care are un imperiu nemăsurat în bogății și dacă refuzi cumva trebuie să-mi aplanez pierderea, așa că nu prea ai de ales. Ori cu forța ori cu voia ta, tot aici vei îmbătrâni. Nu te pun să-mi dai răspunsul acum, îți las la dispoziție timp până la lăsarea întunericului. Dacă alegi să rămâi, cere să ți se descuie și te aștept jos în birou. Dacă nu, ușa va rămâne încuiată și am să înțeleg că mă consideri un dușman, deci te voi trata ca atare oricâte sentimente am pentru tine. Dar, dacă mai încerci să mă ameninți cu asta, îmi arată pistolul, îndesându-l apoi la spate, o să fie ultimul lucru pe care îl faci. Pricepi? Și nu încerca să cauți o cale de scăpare, se îndreaptă către ușă, căci cel de pe hol e instruit să tragă. Să ai o zi bună! trăneste ușa și o teamă terifiantă începe să-mi circule prin vene înghețându-mă.

Și acum ce? De ce pactul ăsta mi se pare atât de irezistibil încât inima începe să-mi bată într-un ritm normal? Poate fi... sau poate nu..

Capitolul 2

Raisa

Sterg geamul aburit de răsuflarea mea și privesc spre stele, știind că timpul dat de arab e expirat. Ochii mei nu le mai văd, deoarece nu mai am putere să le văd. Nu mai vreau s-o regăsesc, totul consumându-se între cearceafurile pătate, între picăturile de sânge scurse printre degetele mele și conștientizarea că doar eu sunt vinovată de tot și doar mă mai pot compara cu un șoarece peste care se năruie ziduri, se dărâmă strângându-l între ele și el fuge căutând să scape și poate reușește, dar ale mele rămân în picioare și sunt tot în camera nenorocită, unde Raisa și-a găsit sfârșitul.

În orice direcție m-aș îndrepta, orice aș alege, aș greși și înțeleg acum că toate m-au dus spre ce trebuia, că sunt o mincinoasă, că asta mi-a fost în fire, dar n-am știut-o și am stăpânit așa de bine această artă, ca o maestră, că am reușit să mă păcălesc și pe mine. Nu mi-am dorit copilul, aș fi o ipocrită să jelesc ceva despre care credeam în străfunduri că mă încurcă și vina e ca o pelerină care acoperă totul și nu-mi amintesc dacă vreodată am fost așa de seacă. De lipsită de orice sentiment. Niciodată nu mi-am simțit trăirile, stările interioare atât de departe, n-am fost distantă, detașată de corp și fără să-mi aud bătăile inimii care a avut o tentativă să funcționeze din nou când am primit propunerea arabului, ca apoi să se oprească de tot.

Aș întinde mâna și aș arăta cu degetul spre oricine, dar doar aș minți iar, căci eu am ales de fiecare dată. Doar eu m-am complăcut într-o viață goală și am lăsat-o să treacă pe lângă mine. Am așteptat ca alții să-mi ofere soluții așa cum se întâmplă și acum, dar nu mai pot să mă consum, pentru că doar vechea Raisa ar face-o, iar ea nu mai e. Doar ea ar simți repulsie, frică, teamă, spaimă, oroare. Noua eu, simte... Nimic! Sunt... nici măcar umbra acelei care eram, reflexia mea aparține altcuiva, numai chipul mi-a rămas la fel. Amintirile sunt ferecate în interiorul meu și oricum nu le mai vreau. E mai bine așa.

Sunt obișnuită cu vidul din interior chiar dacă acum nu mai e umplut de nimic și nici nu se va mai umple vreodată.

Steven mi-a fost mentor. Am învățat de la el să fiu într-un fel la suprafață și altfel la interior. Mi-a vrut sufletul, nu a avut decât trupul. Bun pe care și Rashid îl vrea. Ei nu știu că altcineva mi-a luat ceea ce nu mai am și cum n-am ce să-i mai ofer. Nu am la ce să mă întorc, deoarece i-aș răni pe toți din jurul meu cu lipsa mea de sentimente, căci atunci când te pregătești de răzbunare, în funcție de câte persoane alegi, trebuie să sapi tot atâtea morminte, plus unul al tău și în întunericul din mine chiar nu vreau să mă mai însoțească nimeni. Absolut nimeni...

Cu mâneca halatului de saten care mă îmbracă din cap până-n picioare, șterg o bucată mai mare de geam, iar fața oglindită îmi zâmbește amar, cu ochii goliți de strălucire, cu irisurile ca două găuri. Urăsc obiectul care îmi arată o față necunoscută. Urăsc bucata de sticlă care îmi redă o copie infidelă a celei care eram. Mă întorc dintr-o mișcare smucită și caut isteric ceva ca să arunc în el și să-l sparg, căci chipul rânjește la mine și-un țipăt zăgăzuit îmi iese din trup. Rotindu-mă în sincron cu sunetul dezlănțuit, mă prăbușesc moale pe podeaua rece. Nu mai trebuie să mă văd. Îmi provoc scârbă, căci alegerea e făcută și acum trebuie doar să am grijă să mă apăr de dușmanul meu numărul unul: eu însămi!

— Te urăsc, Raisa! dau glas sentimentelor care mă înecă știind că e ultima strigare, o ultimă răbufnire. Te urăsc că ești așa de slabă, că ai fost egoistă și te-ai gândit doar că plodul din tine te încurcă. Că ai făcut același lucru ca și cea care ți-a dat viață și l-ai condamnat din start să nu se nască. Că ai pus un bărbat înaintea vieții care creștea în tine. Că ai plecat capul până n-ai mai știut să îl ridici. Că ai fost ascunsă până și față de tine. Că ți-ai spart visurile de asphalt cum ai face-o cu o sticlă nefolositoare. Că ai înghițit la nesfârșit un trai de care puteai să te rupi dinainte să se ajungă aici. Că ți-ai permis să te bucuri de o aventură care n-ar duce nicăieri, bărbatul acela fiind cotropit de aceeași gelozie de care ție ți-a fost silă mereu. Că te-ai atașat de el și el la rândul-i a fost slab și a plecat nelăsând loc cuvintelor. Că încă îți pasă de el înlăuntrul tău și că nu știi ceea ce te așteaptă înafara camerei ăsteia de care vrei să scapi cu orice preț. Te urăsc! Cu toată ființa mea renăscută din cristale de cenușă, te urăsc. Ura asta e mai puternică ca orice, ea fiind îndreptată doar către tine, cea care ai fost propria mea asasină. Din

tot sufletul meu întunecat te reneg. Te îngrop și îngropată vei rămâne. Nu vei putea cere salvare nimănui căci nu o meriți. Ești un monstru!

Deodată o liniște sinistă mă cuprinde. S-a terminat cu vremurile când îmi plângeam de milă, căci totul e tăcut în mine. Îmi șterg lacrimile, îndes totul înlăuntrul și intru în baie. Încă simt gustul lacrimilor sărate când apuc foarfeca ce am cerut-o cameristei și hâș, întind o șuviță și tai, evitând să mă uit în oglindă. Adio, Raisa! Și hâș... până ce părul meu e grămadă pe podea și brusc apărute de niciunde niște brațe puternice mă cuprind, îmi smulg foarfeca din mână, o aruncă jos și mă strâng până ce nu mai pot să respir și mă smucesc degeaba căci e mai puternic ca mine și mă învinge, făcându-mi trupul să se revolte la atingere.

— Ieși! țiș din răputeri. Ieși afară, Rashid! Nu mă atinge! urlu din adâncuri, înfigându-mi unghiile în carnea lui, sfâșiindu-i încheieturile degetelor.

— Încetează! îmi zice calm în ureche, deloc dispus să-mi dea drumul. Doar îți faci rău și amâni inevitabilul.

— Tu vrei ceva ce nu mai este, Rashid! mă scutur în brațele lui și nici așa nu-l tulbur. Tu vrei ceva ce au vrut toți și eu nu știu dacă mai am ce să-ți dau și ție.

Își slăbește strânsoarea, își pune mâna pe umerii mei întorcându-mă înspre el și nu sunt în stare să-l privesc. Mă preling la pieptul lui afundându-mă în sacoul costumului său, cât el mă prinde cu mâna de ceafă și-și coboară buzele pe urechea mea nescotând de la mine nicio reacție.

— Raisa, îmi zice cu o voce hotărâtă și rece. Timpul tocmai a expirat și eu nu sunt omul care să se împiedice de crize de isterii! Vreau răspunsul, acum!

Joacă sau vei fi jucat!

Mă dezlipesc de el legănându-mă, îi privesc fix ochii întunecați ca smoala, gura care rămâne închisă, îmi cobor mâna spre cămașa lui descheindu-i unul câte unul nasturii și-l văd înghițind cu greutate când îi încercuiesc un sfârc. Când dau de piele și-mi continui coborârea până la șlițul fermoarului și un zip se propagă în aer, mârâie. Respiră din ce în ce mai accelerat. Mirosul lui prinde nuanța moscului, vena de la gât i se zbate năvalnic, dar chipul îi rămâne împietrit și mizez ultima carte. Introduc mâna în boxerii lui, îi cuprind cu toată forța membrul erect și sfârm în mână acea bucată de carne. Nici nu clipește măcar.

— Ar fi atât de ușor, vezi? îi încercuiesc cu un deget capul fin. Atât de puțin îmi trebuie ca să te păcălesc că mă simt triumfătoare că tu din vânător ai devenit vânat, îi șoptesc mușcându-i lobul urechii, apoi lingând.

— Rais...

— Nu tu mă ai, nu tu mă domini, nu tu mă posezi! șuier. Eu o fac! îl împing în perete ținându-l cu mâna în piept. Te crezi puternic? Te crezi stăpân pe tine, dar ești doar un bărbat! Doar un om supus ispitei care vrea ceva, dar nu-i știe valoarea și nici conținutul. Vrei afacere? mă aplec inspirându-i gâtul.

— Da! răspunde gătit.

— Eu n-am spus că n-o facem! îmi apăs trupul de al lui, desfăcându-mi halatul și păstrând tonul neutru. Mă vrei? întreb și inspiră parcă pierdut. Mă ai, dar în condițiile mele. Eu și doar eu decid de acum încolo.

— Ce vrei?

— Acum vorbim aceeași limbă! continui să-i ațat cu limba colțul buzelor. De cât timp sunt aici?

— Două luni! spune cutremurându-se și capul meu țâșnește pe spate o singură secundă.

— Mult! mă redresez nedându-i ocazia să vadă că sunt nesigură. Ce se știe despre mine? îmi plimb mâna pe pielea lui arsă de soare căutând tot mai multe răspunsuri.

— Că ești dispărută cu soțul tău, se zbate după aer când îi cobor pantalonii până la genunchi.

— Vezi? îi sărut obrazul și excitația lui mă aduce la un nivel în care acțiunile mele nu mai sunt gândite. Începem să ne înțelegem. Acum, mă las pe vine privindu-i printre gene membrul încovoiat, spune-mi, ce aștepti tu de la mine?! Vrei o relație sexuală? Vrei un braț la brațul tău? Vrei o cadână cum aveți voi în țara voastră de care să poți dispune cum vrei? Ce vrei de fapt, mai concret?

— Pe tine? se sprijină de perete părând că-și pierde echilibrul.

— Asta stabilisem deja! îi sărut unul dintre genunchi continuându-mi jocul. Eu am întrebat altceva.

— C... C...

Îi cobor, lipindu-mi privirea de ochii lui și ultimul accesoriu cade iar membrul îi plesnește abdomenul. Nu-i mai spun nimic. Oricum răspunsurile nu mă interesează în realitate. Merg spre transformarea